

Životopis

Ing. Bohumil Lošťák - lesník, ekolog, fotograf, spisovatel, básník a recesista se narodil v roce 20. července 1921 v Drahanech na Drahanské vrchovině. V roce 1942 dokončil studium na lesnické škole v Jemnici a po té byl poslán pracovat na Křivoklátsko, které v té době postihla větrná a sněhová kalamita. Zde na konci války vstupuje do revoluční gardy, a když volá Praha o pomoc, je vyslán za Vlasovci, kteří se zde v lesích ukrývali. Setkává se s generálem Vlasovem, a je svědkem velkého hrdinství těchto vojáků v boji o Prahu. Dostal se do štábu obrany, kde se seznámil s Josefem Smrkovským, se kterým se pak celý život přátelil. Po válce byl přeložen do Orlických hor, poté na Svitavsko a nakonec jako expert pro zalesňování na Karlovarsko, kde byl les poničen kůrovcem. V boji s ním dosahuje úspěchů dokonce větších než v sousedním Německu. Díky svému úspěšnému působení se dostává v roce 1953 na Ministerstvo lesů a dřevařského průmyslu do hlavní správy pěstění lesů. Pro rozdílné názory se stává brzy nepohodlným Ministru Zemedelstvi Hruzikovi a tak roku 1955 nastupuje jako ředitel Lesního závodu Břeclav. Díky své pílí a erudovanosti zde obstál při náročném úkolu obnovy zdevastovaného lužního lesa. V roce 1956 ukončil studium na Karlove Univerzite a byl promován inženýrem. Počátkem sedmdesátých let odchází na brněnskou Vysokou školu zemědělskou, kde na Lesnické Fakultě řídil výzkum Mysliveckého Výukového Areálu Lednice - Valtice. V té době žil na hájence u zámku Tři Grácie.

V roce 1982 vyšla jeho kniha Zelená perla, oslavující Lužní krajinu na Břeclavsku. Tato velice úspěšná kniha slova a fotografií mu vynesla nominaci na Laureata Statní Ceny za literaturu. Jako fotograf Bohumil Lošťák vystavoval samostatně i kolektivně, doma i v zahraničí. Jeho poslední výstava fotografií roku 2013 v Břeclavské výstavní síni původního Pivovaru, které se ve svých téměř 92 letech osobně účastnil, byla velkým úspěchem. Jeho snímky byly publikovány v mnoha reprezentativních publikacích a získal mnohá ocenění. Například fotografie "Letící Husa" (Zelená Perla) byla oceněna zlatou medailou na zahraniční výstavě.

Ing. Bohumil Lošťák byl držitelem řádu moravských rytířů, doživotním viceprezidentem Rotary klubu, nese zásluhy na obnovení aleje kaštanovníku jedlého v LVA, která nese jeho jméno - "Bohumilova Alej". Jeho titul Podkoní recesistického Knížectví Tři Grácie dokazuje Lostakuv smysl pro humor a dobrou věc. Byl také spoluzakladatelem Tvrdonických Národopisných Slavností a člen jejich výborů. Do Tvrdonic se manželé Lostakovi přestehovali na podzim roku 2012 kdy už ve svých 91 letech, pan Lostak potřeboval více osobního pohodlí. Nikdy však neprestal vzpomínat na vuni borovic, zpev ptaku a oblaka nad hlavou které to vše tak rád fotografoval na Gráciích. Vzpomínal na své ochocené syrkorky a hlídaci perlicky, na svůj malý vinohrad, na velké kolace slunečnic, a krásu Lužního lesa, kterým byl po mnoho let doslova obklopen.

Ing. Bohumil Lostak, byl synovcem Profesora Dr.Ing. Josefa Konsela a tomuto intelektuálnímu dědictví se vždy snažil dělat cest. Pamětní deska zakomponovaná do kamene, který venoval a odhalil k jubileu svého milovaného a obdivovaného strýce v Urcicích, potvrdila toto trvalé pouto ke svému mentorovi.

Lostak byl hrdý na své předky, na svou zemi, na své milované Urcice, kde strávil své rané mládí a později se vždy k tomuto poutavému Moravskému Městečku hlásil.

Je toho mnoho, čeho dosáhl tento obětavý, cílevědomý, pilný člověk, ocenovaný a respektovaný po desítky let co se do tohoto vymezeného prostoru nevejde.

Pan Lostak zde zanechává svoji milovanou ženu Evi, která mu stála po boku po mnoho let až do jeho poledních dnů, dceru ing. Evu Lostakovou s partnerem Vladem, vnoučata Marka a Verunku a dceru Jarmilu Lostakovou-Vrabcovou a syna Alexeje Lostaka z prvního manželství a vnoučata Lucii, Alexeje, Helenu, Daniela, Jiriho, a tři právnučata.

Jedna z jeho básní, kterou si napsal ke svým 87 narozeninám, když jak sám říkával, "Sv. Petr už chrastil klicema, ale protože se mu něco nezdalo, tak tu ještě stále su" ukazuje jeho smysl pro humor a velkou radost ze života.

Bohumil Lostak 2008

BOHOVĚ ZASTAVTE ČAS

Abychom nestarli a dlouho, dlouho, se kochali z vašeho krásného díla - nezastavili !

Neuprosný Čas a osmdesát sedm let mne přišli říci,
ze je nejvyšší čas zhasnout moji svíci.
Pane Čas, jak si rácte prát, vezmete si moji hlavu.
Vsak prosím, mohu si dát ještě kávu ?
Branil jsem globálnímu oteplování planety
hloubil studny, sázel stromy
snad mne dopřejete trochu černé vody.
Nespílám Vám, že jste mě obilil vlasy,
Nabízím Vám přátelství na věčné časy.

Ve vinném sklepe usedli jsme ke korbělu rýnského,
Čas se zastavil, dali jsme si čilského.
20. cervence po druhé lahvince,
Pouřčil jsme ho přenést v putynce.
Pak pili jsme víno z Modrých Hor,
Zpíval z námi i jindy tichý bor.
Jen Pan Čas usnul u sudu Sylvanu,
Probudil se až dlouho po ránu.
Ztratil se ve spechajícím davu,
zapoměl na moji bílou hlavu.

Ma svíce plapola jako zamlada,
Pri červenem neopouští dobra nalada.
Bile pozdni sber v poharku,
Odrudu poznám na dalku.
Vsak jen do pul noci holduji vinu a zpevu
A pak jdu tise domu.
Pro elixir života chodim pouze do vinneho sklepa,
reformy ve zdravotnictvi nejsou po me treba.
Jiz nevolam,
"Bohove zastavte cas, abychom nestarli "
Cas se zastavi jen ve vinnem sklepe, kde cinkaji poharky.
***Za tento svetovy objev, veru,
mel bych byt nominovan na Nobelovu cenu.***

Bohumil LOSTAK odesel na sve velke setkani se Sv. Petrem jak sam rikaval, dne 5. Kvetna 2017.

"Byl tak výjimečný, moudrý, duchaplný, hluboký, zábavný, krásný, pohotový, vizionář, láskyplný, stále měl před sebou nové cíle a další a další projekty. Jeho otisk zůstal všude, kudy prošel. Vidím ho i v mých dětech. Ta duše a energie pokračuje dál. Musí. Jinak by život nedával smysl." Jak napsala jeho mladá dcera ve kondolenci své sestře do Canady.